

הלכה למעשה

מאת הנאמן מ"ר הרב ברוך הייטלדיל סלטיא, ראש סניף עשרת היים ברוך, קיבלנד הייטס

kosher *Megillah*, or even from a *chumash*. If he misses, or possibly misses, a word during the *kriah*, he should say the word to himself and quickly catch up to the *Baal Koreh* (4). If his mind completely wanders during *Megillah laining*, many *poskim* (5) rule that his *mitzvah* has not been fulfilled. It is advisable for a person to keep his finger on the place to help him concentrate and ensure hearing the *Megillah* minimally enough. It is proper to announce before the daytime *Megillah* reading, to have in mind that the *הרשעים* should apply to all the *mitzvos* of *Purim* day (6) etc. When the four *posukim* in the *Megillah* are read aloud by the congregation, people should be careful not to begin until the *Baal Koreh* has completely finished the previous word. If they did begin a bit too early, it is incumbent upon the reader to repeat the last cut-off phrase when he resumes *laining* (7). If he did not do so, each individual may say those words to himself. After the *Megillah*, the congregation is required to stand again for the *berachos* following (8).

A SERIES IN HALACHA LIVING A "TORAH" DAY

Selected Halachos for Parshas Zachor and Megillah
Kavanah During Parshas Zachor. Prior to reading *Parshas Zachor*, everyone should have in mind to fulfill the *mitzvah* of *Zachor*, remembering what *Amalek* did to *Bnei Yisroel*, and the *mitzvah* to wipe them out. People should also concentrate on being *מצא* with the *Birchas HaTorah* that are said (1).
Kriah for Women. There is a difference of opinion among the *Poskim* if ladies are obligated to hear *Parshas Zachor* before *Purim* (2). Ladies should try to come and hear it. If they cannot make it, they can come to *shul* on *Purim* morning before *Megillah* and hear the *Purim Kriah* which the *Magen Avraham* holds (3) can fulfill their obligation. In many *shuls* on *Purim* morning, it is announced before the *Kriah* that anyone who wants to be *yotzei* should have in mind to do so with all three *aliyos*.
Concentrating on the Megillah. If one heard the majority of *Megillas Esther* but might have missed a few words here and there, he may still be *מצא* בדעבד by reading those words from a

בין הריחיים – תבלין מדרף היומי – מנחות מב:

This is ספרי תורה, מנחות, ותבלין write in פסול are עבד, אשה, קטן, מומר - Our *Gemara* says: "כל שישנו בקשירה ישנו בכתיבה" derived from a מצות קשירה is מרחיב in the הקשירה, ישנו בכתיבה. But anyone not מרחיב in the הקשירה, כל שישנו בקשירה, ישנו בכתיבה. We learn: נראה לי: adds: **מגן אברהם**. The "כל שישנו בקשירה ישנו בכתיבה כל שאינו בקשירה אינו בכתיבה" *askens* this way: The "לא" is פסול to write. The "ואינו" is מרחיב his left hand and subsequently cannot put on תבלין and is technically בקשירה is still to write, because he is considered a "הכל כשרים לקרות את המגילה חוץ" *states*: [מגילה ט:] The Mishna holds: אונס and can't fulfill the מצוה, yet the "ואינו" is מרחיב others. The *Gemara* explains that although he is a מרחיב in מנחות, this *Mishnah* follows יוסי who holds: ק"ש ולא השמיע לאינו לא. So, since this person can't hear and can't be מרחיב himself, he also cannot be מרחיב others. It emerges, that although this חרש is מרחיב in מנחות, this person is considered a מרחיב in מנחות since he has no ability to be מרחיב. The "ואינו" *askens* like this and says "כל שאינו" the "ואינו" תקיעת שופר regarding מנחות. Similarly, regarding מנחות, "חייב בקריאתה" one who is missing his left hand, although at the moment isn't able to do קשירה is still considered a מרחיב and may do the מנחות and asks why should a חרש who is considered a מרחיב and not compared to one who is missing his hand who is still to write? After all, in both cases they are אונס and can't fulfill the מצוה, yet the חרש is considered a מרחיב but the חרש isn't? He therefore learns that a חרש is *posul* not because of the חרש but rather since the קריאה must be heard and this קריאה that does not have the power to be *מצא*.
 עצם הרוח שמרחיב במצוה: there are 2 parts to a מצוה. There is the חוב המצוה and also a פועל לזה that whomever has the חוב המצוה must be פועל לזה and also a separate חוב which is created that says the חוב is indebted to the חוב and also a separate חוב. So, in order to be able to be מרחיב others, it is not enough to be מרחיב someone else since he is coming to be מרחיב in the other חוב which is the חוב המצוה. So, one who wants to be מרחיב others must also be מרחיב in the חוב המצוה. Therefore, a חרש that is not מרחיב in the חוב המצוה even though he doesn't have the part of the חוב המצוה בפועל it is enough. **הוא היה אומר**

R' Chanoch Henach Hakohen of Aleksander z"l would say:
 "When I was young I spent time with a person whom everyone considered to be very great. But the longer I knew him, the more I noticed his faults and shortcomings. Later, when I was a little older, I traveled to Kotzk and attached myself to the *Rebbe* there. I found the exact opposite to be true. The longer I was in his presence, the more I came to appreciate his greatness. This is what is meant by the *posuk*, 'I will dwell among the Children of Israel and I will be to them G-d.' The closer one draws near to G-dliness, the stronger the desire is to cleave to Him."

A Wise Man would say: "People who think they know everything are a great annoyance to the rest of us who actually do."
 Printed By: Quality Printing Graphic Copy & Printing (845)352-8533
 Work! to appreciate what you get from ד'! especially through Tfilah *Be M'Kabel too!
 104130 already signed Stan Teal
 855.400.5164 / Text 323.376.7607 / kvodshomayim.org
 Mazel Tov to the Blatt & Teichman Families upon the chasunah of Yehuda to Nechama. May they be zoche ביום נאמן בישראל לבנות

בראתי יצר הרע ובראתי לו

TORAH TAVLIN IS ALSO AVAILABLE ONLINE TO VIEW ARCHIVES, STORIES, ARTICLES OF INTEREST OR TO SUBSCRIBE TO RECEIVE THIS TORAH SHEET WEEKLY. WWW.TORAH TAVLIN.ORG OR SEND AN EMAIL TO SUBSCRIBE@TORAH TAVLIN.ORG

Torah Tavlin Publications 34 Mariner Way, Monsey, NY © All Rights Reserved

MONSEY EDITION
 הדלקת נרות שבת – 5:27
 זמן קריאת שמע/ מ"א – 8:45
 זמן קריאת שמע/ הנ"א – 9:21
 סוף זמן תפילה/ להג"א – 10:17
 זמן לתפילת מנחה גדולה – 12:39
 שקיעת חמה שבת קודש – 5:46
 מנצ"ט צאת הכוכבים – 6:36
 צאה"כ/ לביטת הם – 6:58
 Courtesy: MyZamanim.com

שבת פרשת תצוה – פרשת זכור – י"א אדר תשפ"ו Shabbos Parshas Tetzaveh - Zachor - February 28, 2026

בכל מיני לבושים, ולא בכל פעם זוכים לתשובה כל כך באיתגליא, אך הצד השווה שבכל מקרה הוא, שלבסוף מסבכים איזה סיבה כדי להאיר את עינינו ולהחכימו. דברים אלו צריכים לשמש כחיזוק לאלו שאינם רואים את עצמם ראוים להיות תלמידי חכמים, מאחד שרואים שהבנתם מוגבלת ודעתם עניה מאוד, כי עליהם לדעת שלאמיתו של דבר אין הדבר תלוי ב'הבנתם', וגם אם לא נתברכו בכוח ההבנה, יכולים הם לעשות חיל בלימודם, ואם הם יעמדו כעקשנים להבין מה שאין הם מבינים יסבבו מן השמים וימצאו לידם את הסיבות ואת הכלים שבאמצעותם אכן יזכו להבנה. לפעמים יהיה זה סיבה חיצונית, ולפעמים יהיה זה סיוע בתחום הלימוד, כי ימצאו לפניו חברותא שיואל בטובו לשבר את אונן ויבחרוב את דעתו. וכל שעליו לעשות הוא להחריד את בן תחונו בהש"ת, שהוא יסבב הסיבות להרחיב את דעתו, וכשם שאמר למשה ז"ח, כך יזכה אם הוא שיאמר לו ז"ח. השופר זה וכו' לראות אצל הנאמן **אבי מודי זצ"ל**, היה זה באחד מלילי טבת הארוכים, באתי לבקרו וראיתיו יושב לבדו וכותב את חיבורו הידוע 'מעדני השלחן' על שו"ע 'יורה דעה', והרצה אבי מודי לפני את תחושותיו בו השעה כשיושב לכאורה יחידי ומלבן ומכריע את ההלכות, וכך אמר לי מתוך ענותנותו המופלגת: "כשאני לומד או כותב, אני שאני יושב לבד, הנני מרגיש שהבורא יושב כנגדי וכביכול לומד עמי (ראה אבות ג, א), וכל דבר שאינו מובן לי היטב, הריני מפרטו לפניו, ואני מרגיש שהבורא שומע אותי, וכשעולה בדעתי דרך ליישב את הדבר, הריני מרגיש שהקב"ה בעצמו השיב לי, וכל עוד שאיני זוכה להבנה הנני מרגיש שדברי לא השבינו הבורא". מתוך דבריו של אבא עמתי על השקפתו שבטוחן בין אבי ועינו מן השמים, כי כשהאדם חפץ לעשות דברים למען הקב"ה, הקב"ה הוא בעצמו, וגם אם אינו יודע איך יסבב הקב"ה את עזרתו כבר יכול הוא להתחיל במשימתו. וברבות הימים יזוכה מה היו הסיבות שהעמיד הקב"ה לסעדו.

ונראה לומר דבאמת שנים אמת. הדנה עיקר הסיבה מדוע יהיה "רפיון" בעסק התורה, הוא רק עם א' אינו מרגיש "יש" ה' בקרבנו". ונבאר במשל, הדנה מי שהוא עבד למלך בשר ודם, כל זמן שהעבד רואה שהמלך רואה ומשגיח על עבודתו, יהיה זה סיבה שלא יהיה שום רפיון בעבודתו, שהרי המלך משגיח עליו ורואה עבודתו. אבל אם אינו מרגיש שהמלך רואה ומשגיח על עבודתו, אפשר יהיה לו איזה רפיון בעבודתו. וכן הוא לענין עבודת ה', מי שהוא מאמין באמונה שלימה, "יש" ה' בקרבנו", יהיה זה סיבה שלא יהיה לו שום רפיון בעבודתו. ועבד הש"ת בכל לבבו ובכל נפשו, אבל מי שאינו מאמין באמונה שלימה "יש" ה' בקרבנו", ומעלה על דעתו השאלה: "היש" ה' בקרבנו", יהיה זה סיבה שיהיה לו רפיון בעבודת הש"ת. ועל פי זה יש לבאר מדוע אחר הנס של פורים הדור קבלוה את התורה. שכתב רש"י (על הגמ' בשבת פ"ה), דבמעשה של פורים מחמת אהבת הנס קיבלו את התורה, והק כל העולם כולו על דברי רש"י. דמה היתה בנס זה שהתעורר כלל ישראל לקבל עליה את התורה, ונראה שהביאור בזה, הדנה אוד שכלל ישראל ראו בחוש ההשגחה פרטית באופן נפלא במשך כל הישועה, ראו "יש" ה' בקרבנו", ואפילו בתוך הגלות, בתוך החושך, תרין הקב"ה עמם, ומצילים מאיביהם הרוצים להדגם וע"כ קיבלו עליהם את התורה באהבה רבה, וכשראו שהמלך משגיח עליהם, רצו לעבדו בכל ללבנם ובכל נפשם:

מאת הגדוד רב גמלאה הסק ובספר סלטיא, רי שש השנים חסולם עדיק
 וזה אשר תעשה על המזבח כבשים בני שנה שנים ליום תמיד ...
 (בט-לח) - סיעתא דשמיא בזכות היגיעה בתורה

איתא בגמרא (מנחות כט): 'תנא דבי רבי שמעאל: שלשה דברים היו קשין לו למשה, עד שוראה לו הקב"ה באצבעו, ואלו הן: מנורה, וראש חוש, ושרצים מנורה, דכתיב: (במדבר ת, ד) וזה מעשה המנורה: ראש חושך, דכתיב: (שמות יב, ב) החושך הזה לכם ראש חדשים: שרצים, דכתיב: (ויקרא יא, כט) וזה לכם הטמא: וש אומרים: אף הלכות שחיטה, שנאמר: (שמות כט, לח) וזה אשר תעשה על המזבח; ע"כ. והנה דעתנו קצרה להבין מה שנתקשה משה בכל אלו הארבעה דברים, וללא ספק שהיה זה בעומק סודם של אלו המצוות, כי בדעתו העמוקה וזה לדרת לעומק טעמה של כל מצוה, ונבואו לאלו המצוות נתקשה בעומק טעמן, עד שהראה לו הקב"ה ואמר לו 'זה? והנה איתא **בתיקוני זוה** (תיקון סט דף קיד) 'איתפשטותא דמשה הוא בכל דרא ודרא, ועל כן כל בחינה שהיה במשה נמצאת במידת מה בכל הצדיקים, ומאחד שרואים במשה רבינו שלא זכה מלכתחילה לדרת לעומקן של כמה וכמה ההלכות, כך מודמנים אצל כל צדיק כמה וכמה ענינים הצריכים דיעה רחבה מאוד, ואין ביכולתו להשיגם גם ככה כושר שכלו שהעניקו לו מן השמים. אולם כשהוא מתייער להבין עומק הדברים מוכים אותו מן השמים, ומסבכים סיבות ללמדו ולהחכימו גם באלו הדברים. וזה שדרייק חז"ל (מגילה ו): 'אם יאמר לך אדם יעתיב אצל מציאת אל תאמין לו, הם לא אמר יעתיב ולא הבנת' כי לאמיתו של דבר יש לכל אדם הגבלה מסוימת להבנתו, וכשהדברים תלויים בהבנתו תבין שגם אודי יגיעה לא יצליח להבין, אולם גם אם אין בכוחו הבנתו להשיג, מוכים מן השמים להמייגע בתורה במציאתו, ומכוונים את עיניו לראות מה שצריך לראות כדי להחכימו. כמובן, שאלו הגילויים מגיעים

עדותך אתבונן

לשנים מאת הרב אברהם ורמלא אבטמין סלטיא, בעמ"ס טוה אברהם
 ובור את אשר עשה לך עמלק כדרך בצאתכם
 ממצרים ... (קריאה לפרשת זכור) - היש' ה' בקרבנו
 מ'צינו בדברי חז"ל סתירה גדולה מה היתה הסיבה שגרם שיבאו עמלק להלחם עם כלל ישראל. הדנה כתיב (שמות יח, ז): 'ויבא עמלק וילחם עם ישראל ברפידים. ויאמר במדרש גנומא: (פרשת בשלח א, כ"ח): 'אחרים אומרים אם רפידים אלא שרפו ידיהם מן התורה ולפיכך עמלק בא עליהם', ע"כ. הרי מפורש שבדי המדרש דעיקר הסיבה מדוע באו עמלק להלחם עם כלל ישראל, היה משום שכלל ישראל רפו ידיהם מן התורה, אמנם מצינו בדברי חז"ל שיש סיבה אחרת מדוע באו עמלק להלחם עם כלל ישראל. דאיתא במדרש רבה (שמות כו, ב): 'היש' ה' בקרבנו אם אין ויבא עמלק, וכי מה ענין זה אצל זה משל לתניק שהיה רוכב על כתפיו של אביו וראה תבירו של אביו אמר לו ראית את אבא, אמר לו אביו אתה רוכב על כתפי ואתה שואל עלי, הריני משליכך ויבא השונא ושלוט בך, כך אמר הקדוש ברוך הוא לישראל אני נשאתי אתכם על ענני כבוד ואתם אומרים היש' ה' בקרבנו לפיכך יבא השונא ושלוט בכם הוי ויבא עמלק', ע"כ. ומבאר מדרשי המדרש דכין שכלל ישראל היה להם ספיקות באמונה בזה שאמר "היש' ה' בקרבנו", זה גרם עמלק להלחם עם כלל ישראל וצ"ב

On behalf of thousands of Shomer Shabbos Jews - www.clickstonsforshabbos.com - The charity that simply helps families of Melanclim, Agunos and Crusshos in Eretz Yisroel at ZTRCO expense

מעשה אבות ... סימן לבנים

בשנת שלוש למלכו עשה משתה לכל שריו ועבדיו חיל פרס ומזר הפרתמים ושירי המדוניות לפניו ... (אסתר א-ג)

“*In the days of Achashveirosh.*” The *Megillah* opens with a description of a royal feast unlike any other - a display of extravagance meant to glorify King Achashveirosh’s wealth and power. The tables groaned under the weight of delicacies, golden vessels stolen from the *Bais HaMikdash* sparkled, and every desire was indulged. Yet, the *seforim hakedoshim* teach us that beneath all the splendor and glorification, lay a worldview of pure self-indulgence. Each person was encouraged to drink “*according to his will,*” to satisfy himself, to think only of his own pleasure. It was a banquet of taking, not giving; of isolation, not unity. The *Yom Tov* of *Purim*, however, transforms the very notion that the *Seudas Achashveirosh* projects. Our Jewish *seudah* is built on *chessed - mishloach manos, matanos la’evyonim*, shared joy, *achdus*. Where Achashveirosh’s feast celebrated the self, the *Purim seudah* celebrates the other. Where his banquet fed the ego, ours feeds the soul.

There is a well-known story told about a certain king who ruled over a large kingdom, with numerous servants and wise men. He once turned to his Jewish adviser with a question that had clearly been weighing on him. “Tell me,” he said, leaning forward on his throne, “what distinguishes your people from all the others? Why are you referred to as the ‘*Chosen People*’?”

The adviser, a wise and cautious man, immediately sensed danger in the king’s inquiry. Questions about chosenness can be misunderstood, twisted into arrogance or suspicion. So he answered gently, “Your Majesty, some truths are better seen than spoken. If you will follow my instructions, you will understand.” Intrigued, the king agreed.

The very next day, the palace staff was ordered to prepare a banquet unlike any the kingdom had ever seen. A magnificent table stretched across the great hall, draped in embroidered cloth and illuminated by towering candelabras. Platters overflowed with delicacies from every corner of the realm. The aroma alone was enough to make a person’s mouth water.

The adviser then asked the king to summon his non-Jewish ministers, generals, and nobles to partake in the feast. When they had taken their seats, he announced, “Friends, thank you for joining us today. You may eat whatever you wish - but you may not touch the food with your hands. You may use only the utensils provided.” Only then did the guests notice the awkward utensils laid beside each plate: enormous spoons and forks, absurdly long and unwieldy, more like ceremonial staffs than dining tools. A murmur of confusion rippled through the hall. The guests tried every angle, every trick, every contortion. They stretched their arms, twisted their wrists, leaned back, leaned forward, even attempted to fling food into their mouths. But no matter how they maneuvered, the food slipped, toppled, or fell short. Not a single bite reached its intended palate. The hall filled with groans, muttered curses, and the clatter of failed attempts. Eventually, the guests gave up - hungry, irritated, and defeated - surrounded by abundance yet unable to benefit from it. The king watched silently, puzzled but patient.

The following day, the adviser arranged a second banquet, equally lavish, this time with kosher food prepared according to strict Jewish law. The table was set with the same oversized utensils, the same rules, the same impossible challenge. But the Jewish guests, upon hearing the instructions, did not panic or despair. They exchanged knowing glances, smiled, and without hesitation began to act. Each person lifted a portion of food with the long utensil and extended it across the table to feed the person sitting opposite. That person, in turn, fed someone else. In moments, the hall was transformed. Laughter bubbled up. Conversations flowed. People who moments earlier had been strangers were now partners in a shared dance of giving and receiving. The king’s eyes widened. The same tools, the same limitations, the same feast - yet an entirely different outcome.

The adviser turned to him and said, “Your Majesty, this is the difference. When a person thinks only of himself, even a table full of blessings becomes useless. But when a person thinks of the one across from him, everyone is nourished. The Jew is raised to see the other, to give, to share. And when each person feeds his fellow, all are fed.”

This concept is what brings us together and truly embodies the spirit of the festive holiday of *Purim*: a day when salvation came not through power or wealth, but through unity, generosity, and the simple, sacred act of caring for one another.

תורת הצבי על הפטרות

In the *Haftorah* for *Parshas Zachor, Shmuel HaNavi* admonishes *Shaul Hamelech* for miscalculating *Hashem’s* intention regarding the fate of the *Amalekim*. *Hashem* told *Shaul*, “*I remember that which Amalek did to Israel, and how they had lain in wait ... when he came up out of Egypt.*” Surely, the eradication of an entire people should be deemed as significant enough to warrant immediate action, therefore, why did *Hashem* not “remember” this travesty sooner?

R’ Mordechai Druk ז”ל (Darash Mordechai) explains that while Amalek was indeed a danger to society as a whole because of their deep-seated denial of *Hashem*, the destruction of the nation of Amalek had to take place at the exact moment under the most specific conditions. Killing an

entire nation even if they are deserving of it would definitely have an adverse effect on those tasked with facilitating the deaths. As such, this delicate matter needed to be carried out by someone with nothing less than a stellar character. Since *Chazal* say that *Shaul Hamelech* was like a one-year-old baby in terms of sin, it only made sense for *Hashem* to wait a while and task him with the eradication of Amalek, since he would ensure that it would be carried out in the most dignified, compassionate, and humane manner possible.

Sometimes, people think that substance doesn’t really matter so long as the job gets done. However, the story of Amalek makes it clear that *Hashem* cares just as much about who, how, when, and where a deed is done.

A PENETRATING ANALYSIS OF THE WEEKLY HAFTORAH BY AN UNEQUALED HISTORIAN

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן ויתך בתיך למאור להעלות נר תמיד ... (כו-ב)

The word “אלך” - to you Moshe, is superfluous. Why was it necessary to bring the oil to Moshe? (See **Ramban**) Based on a *teich* from one of the **Sanzer Rebbes ז”ל**, “תצוה” stems from the Aramaic word “צוותא” - companionship. Accordingly, the *Torah*, by using the word “תצוה” is hereby instructing Moshe that he must see to it that *Klal Yisroel* unites.

As is well-known, Moshe’s name is not found in this *parsha*. Many explanations are given to clarify this omission. But what better way to unify *Klal Yisroel*, when there exists no name, no I or me, or personal agendas?

The following *vort* from **R’ Chaim Shmulevitz ז”ל** addresses our original question. On the *posuk* in *Tehillim*, “הנה מה טוב ויגון” - ומה נעים שבת אחים גם יחד. *Chashm* notes the repeated word ויגון - beard, and explains that the first words refers to Moshe’s beard. Because even though the oil actually dripped down Aharon’s beard, his connection to his brother was so close, that it was as if it went onto Moshe’s as well. That, says R’ Chaim, is why it says “אלך” since Moshe himself “got” the oil. “שבת אחים גם יחד.”

This concept is center stage on the upcoming *Yom Tov* of *Purim*. The *mitzvos hayom* we perform further accentuate this idea. As *Esther HaMalkah* said, “לך כנוס את כל היהודים” - gather - unite them. She added, “וצמו עלי” - do not eat - fast - not merely for your own salvation, but also “עלי” for me, as I enter the lion’s den. “גם אני ונערתני אצום כן” - and we, in turn, will fast for you. Each side didn’t act selfishly by only trying to save themselves. Rather it was a communal exercise in selflessness.

Remarkable! And through that they were saved.
Let us unite and *daven* for the welfare, not only, of our local communities, but for our brethren globally as well.

משל למה הדבר דומה

עשרת בני המן בן המרתא צרר היהודים הרגו ... (אסתר ט-ז)
משל: A merrymaker at a *Purim seudah* posed a question to the *Purim Rav*. “Why were Haman’s ten sons hung?” he asked. “It was Haman who sinned. Why should children be made to suffer for the sins of their father?”

“There are two opinions in the words of the Sages that clearly answer your question,” replied the *Purim Rav*. “One opinion states that Haman’s sons were punished because it was they who gave their father the idea of killing all the Jews. Their opinion - their deaths. The second opinion is that the sons gave their father the ten-thousand silver pieces he needed in order to pull off his evil scheme.

“However,” continued the *Purim Rav*, as he stroked his beard in deep contemplation, “according to the first opinion, *Vayezasa* should have been spared because as we

know, he was far too foolish to act as an advisor. And if we accept the second opinion, Dalphon, who our Sages tell us did not have a penny to his name, ought to have been saved as well, because he could not have given his father any money towards the ten-thousand *shekel*.

“But,” concluded the *Purim Rav*, “when it comes to persecuting the Jews, even a *Vayezasa* becomes an intelligent advisor, and even someone as poor as Dalphon becomes a rich man!”

נמשל: The story of *Purim* is a tale that extends over hundreds of generations. On *Pesach* we recite, “*In every generation, they rise up against us to eradicate us.*” Haman and his ilk are a cautionary tale of wicked sinners who not only hate the Jewish people, but despise the Jewish G-d. They scheme and plot, but in the end, “*Hakadosh Boruch Hu saves us from their hands.*” May we always be *zoche* to His salvation.

ואתה תצוה את בני ישראל ויקחו אליך שמן ויתך בתיך למאור להעלות נר תמיד ... (כו-ב)

INSIGHTFUL TORAH THOUGHTS ON THE WEEKLY SEDRA TO LEARN AND TO ENJOY BY R’ MOSHE GELB

וינפש

Chazal describe the process by which the *Menorah* was lit. The *Kohen* first kindled the *ner ma’arvi* and that flame was used to light the next lamp to its right, which then ignited the one beside it, and so on. The question is, if the western-most *ner* was the most *chashuv*, why not use it to light the entire *Menorah*?

R’ Pinchos Horowitz (Panim Yafos) explains that the lighting of the *Menorah* symbolizes the proper way *Torah* is transmitted. *Torah* flowed from *Hashem* to Moshe, from Moshe to Aharon, and then Aharon shared it with the others. This chain was not merely a practical system of spreading *Torah* but rather a necessary structure. Not every *Yid* was capable of being taught *Torah* directly from *Moshe Rabbeinu*; some needed to receive it through Aharon or further down the chain. This, explains the *Baal Hafla’ah*, is why at *Matan Torah* each person had a designated place. If anyone moved from their proper position, *Hashem* warned “ונפל ממנו רב”, a great tragedy would result. *Torah’s* existence in *Klal Yisroel* required each person to stand where he belongs.

A cognizant person realizes that he serves as a critical function in *Torah’s* existence. The name ישראל is a mnemonic for *יש* ששים רבוי אותיות לתורה. Every *Yid* is a letter in the *Torah*. Regardless of stature, everyone is a *Mushpa* and then a *Mashpia* on his level. One does not need to be a public lecturer or a *Maggid Shiur* to influence others. It is equally important to share *Torah* and its values to friends and family. *Torah’s* very continuation relies on it! Whereas at *Matan Torah*, the divisions were clearly defined, in the story of *Purim*, *Klal Yisroel* was “הדר קבלוה ברצון”. The barriers fell, and the nation as a whole reaccepted the *Torah* willingly. On *Purim* we drink wine, because when דעת is suspended, hierarchy dissolves. A person no longer thinks, “Who am I to give?” Accordingly, all the *Mitzvos* of the day are an act of giving; reading the *Megilla* for others to hear, *Matanos Laevyonim, Mishloach Manos* and sharing a *Seuda* together. This is the essence of *Torah*. It is ours to give over.